

Nakładanie przez ustawę o usługach płatniczych obowiązków na zagraniczne organy nadzoru

Przepisy implementujące¹ dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z 25.11.2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE² do polskiego porządku prawnego w pewnych sytuacjach nakładają określone obowiązki nie tylko na Komisję Nadzoru Finansowego (dalej: „KNF”), ale także na organy nadzoru z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich. Co więcej, przepisy te niekiedy określają również formę, w jakiej ma podejmować działania organ nadzoru z innego państwa członkowskiego. Niniejsze opracowanie stanowi próbę dokonania oceny zasadności i skuteczności takiego podejścia polskiego ustawodawcy. W szczególności przedmiotem rozważań jest kwestia tego, czy omawiane przepisy można uznać za prawidłową transpozycję dyrektywy PSD2.

MICHAŁ TOROŃCZAK

Obowiązki nakładane przez ustawę o usługach płatniczych³ na zagraniczne organy nadzoru

Po implementacji dyrektywy PSD2 w u.u.p. zawartych jest szereg obowiązków mających ciążyć na właściwych organach nadzoru z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich. W pierwszej kolejności chodzi tu o wymóg niezwłocznego przekazywania Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego (dalej: „EUNB”) oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu (dalej: „EBC”) i – w przypadku, gdy ma on znaczenie dla organu nadzoru innego państwa członkowskiego – temu innemu organowi nadzoru, informacji o poważnym incydencie operacyjnym lub incydencie

¹ Ustawa z 10.05.2018 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1075).

² Dz.Urz. UE L 337 z 23.12.2015, s. 35, dalej: „dyrektywa PSD2”.

³ Ustawa z 19.08.2011 r. o usługach płatniczych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2003, ze zm.), dalej: „u.u.p.”.